

fineste Del, af sin Vekselportefeuille eller lombarderet sine fine Værdipapirer. Saaledes er Systemet indrettet, og derfor kan man gaa vidt i Retning af ikke at have en stor Kassebeholdning. Jeg skal imidlertid ikke trætte det høje Ting med udførligt at paavise, bl. a. ogsaa fordi jeg har haft Lejlighed til at gøre det andetsteds, at dette lød har til Følge, at den tyske Rigsbank, altsaa selve den seddeludstedende Bank, Gang paa Gang i Krisetider er kommet svært i Knibe, og det er en stadig Inflationsfare, der hænger over Landet paa den Maade. Derfor gaar man ogsaa i England den modsatte Vej, derfor siger Bank of England til de andre Banker — det skyldes ikke nogen Banklovgivning, men Bank of England har opdraget dem dertil: I skal have store likvide Beholdninger, og de skal oven i Købet staa hos os; naar det kniber, skal I tage jeres egne Penge, som I har til gode hos os, tilbage. Men dette forudsætter, at man sørger for ikke at anbringe alle sine Midler, lige til den sidste Øre, fast. Dette er altsaa det engelske Banksystem: Man holder store Beholdninger, der endogsaa gaar op til 16, 18, 20 pCt. af Balancen, i Kontanter eller i Tilgodehavende hos Bank of England.

Naar man nu spørger: Ja, men hvordan kan det gaa? Det har vi virkelig ikke Raad til herhjemme, her har vi Brug for Pengene, hvor kan Bankerne lade kontante Penge ligge og flyde? — ja, saa vender jeg som Svar derpaa tilbage til det, som den højtærede Finansminister saa stærkt fremhævede i sin Tid, at de Penge, man sætter ind som Kassebeholdning, dem har man ikke betroet Banken til at hælde i Industrikoncerner, i Mursten eller alle mulige Foretagender, hvorfra man ikke kan faa dem tilbage; om dem venter man netop, at de skal være til enhver Tid erholdelige. Altsaa, for saa vidt Bankerne foruden at have en Laaneforretning har en, om jeg saa maa sige, Betalingsforretning, skal de ogsaa have de dertil nødvendige likvide Midler. Det er dernæst klart, at i det Øjeblik man vilde komme ind paa at lade vore københavnske Storbanker ligge med langt større kontante Beholdninger end nu, saa vilde man yde et Pres paa Bankrenten; dette Pres paa Bankrenten vilde være et Pres paa Rentefoden i Landet, og dette vilde indirekte komme Industrien til gode, ligesom ogsaa en Del Penge derefter direkte vilde søge til Industrien, fordi Industrien vilde være i Stand til at byde den højeste Forrentning. Og endelig — og det er maaske det allervigtigste — vilde Industrien derved een Gang for alle undgaa at komme i det Tilfælde, hvori

den nu kommer ved Kriser, at pludselig siges dens Laan op; den havde ikke forventet, at dens Laan kunde opsiges med saa forholdsvis kort Varsel, og Pengene er bundne; vedkommende Industribedrift gaar ud fra som givet, at de først skal udbetales om saa og saa mange Aar, men saa sættes pludselig Kniven paa Struben, og der kommer derudaf den allerstørste Fortrød.

Fordelene ved det engelske System er derfor mange og ubestridelige. Men hvad enten man nu vil vælge det ene eller det andet System, saa maa man træffe Valget, inden man kan sige, at Likviditetsparagrafen kan udformes paa en saadan Maade, at den virkelig er rationel. Derfor vil jeg for mit Vedkommende ikke stille mig saaledes overfor dette Forslag, at jeg vil sige, at nu skulde man skyde det til Side. Der er jo, som det ogsaa er anerkendt fra mit Partis Side, forskelligt godt i dette Forslag, som man kan drøfte og underkaste en saglig Prøvelse. Men Befolkningen maa ikke bildes ind, at saafremt vi faar denne Lov gennemført, er der skabt Betyggelse for Bankkunderne i Landet. Det er et yndet Argument at sige: det gør saamaend ikke saa meget, hvad der staa i denne Lov, lad os nu blot faa lavet en Lov, for saa faar man Ro og Orden i det hele. Men der bliver ikke Ro og Orden over det hele, blot fordi man kalkulerer en Grav; der bliver ikke Ro og Orden, før vi virkelig er kommet saa vidt her i Landet, at vi træffer et Valg om, hvorvidt vi vil have vort Bankvæsen ledet i den ene eller den anden Aand, før vi faar ordnet det fundamentale Forhold mellem Nationalbanken og de store Privatbanker.

Saa har jeg kun nogle ganske faa Bemærkninger tilbage om Nævnet. Saaledes som Bestemmelsen om dette Nævn er formuleret, anser jeg den for afgjort uheldig, thi man sætter derigennem Nævn og Bankinspektør i et Modsætningsforhold til hinanden. Man tænke sig, at en Bank kommer i Vanskeligheder; Bankinspektøren undersøger dens Forhold og træffer — og det vil han herefter altid gøre, hvis dette Banknævn vedtages — den rigorøsest mulige Bestemmelse, for hvis det gaar galt, saa er han derigennem dækket, og han ved, at der er Appel gennem Ministeren til dette Nævn. Og saa ved hele Landet det, naar der er noget i Vejen med denne Bank, og hvor vil man saa vove fra Banknævnets Side at træffe en anden Bestemmelse end den, der er den mest rigorøse? Det, man vil undgaa, er altsaa, at der indtræffer en Krise, naar en Bank staa saaledes, at den kan frelses; naar der i Tide tages fat, naar Sejlene rebes, naar der tilføres ny Kapital